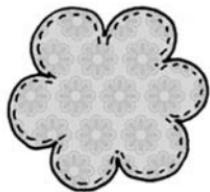


Това съм аз,

ЛУСИ!

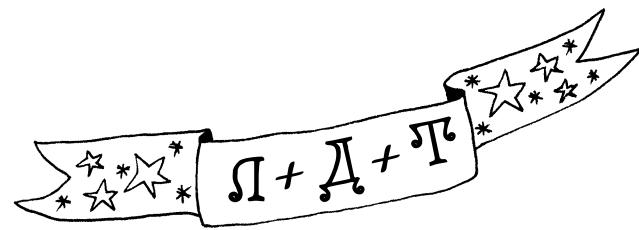


ПАРТИ ИЗНЕНАДА



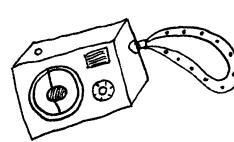
Кејли
Маккейн

Издателство „Флом“



Абсолютно

таен дневник



на



Луси Джесика Хартли



Totally Lucy
Picture Perfect

First published in the UK in 2006 by Usborne Publishing Ltd.,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England. www.usborne.com

Text copyright © Kelly McKain, 2006.

Illustration copyright © Usborne Publishing Ltd., 2006.

The right of Kelly McKain to be identified as the author of this work has been asserted
by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Illustrations by Vici Leyhane.

Photography: Page 40 Model © Patrik Giardino/Corbis

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored
in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical,
photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are
products of the author's imagination and are not to be construed as real.
Any resemblance to actual events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

A CIP catalogue record for this book is available from the British Library.

Това съм аз, Луси!
Парти изненада
© Издателство „Флом“, 2020
Текст Кели Макнейн
Превод Жекка Караславова
Редактор Албена Раленкова
Илюстрации Владимира Илиянова

ISBN 978-954-625-705-5

www.fiut.bg

Събота, 7 май

Седя си в леглото
и се готвя да поумувам.



Привет, момичета!

Започвам нов дневник, защото ме чака голямо мислене, а когато в главата ми бръмчат много мисли, трябва да ги запиша, за да разбера за какво Всъщност мисля...

Цялото ми умуване е свързано с Тилда, която е моята фантастична НДИЗ (НДИЗ означава „най-добра приятелка завинаги“, МД – МД означава „между другото“, МД).

Първо, Тилда иска ние триме (това сме аз, тя и моята друга НДИЗ, Жулиета Гарсия Перес Бенедикционаторио, известна като Джулс) да отидем на събранието за новото училищно списание в понеделник. Миналата седмица в часа по английски ни раздадоха ето тези обяви:

Тилда е истинска умница, посещава из-

Имате да кажете нещо интересно?

Заповядайте в кабинета по английски
на 9 май, понеделник, в 12.30 ч.,
за да станете част от екипа на нашето
страхотно ново училищно списание!

Чака ви голям КУПОН!
Имате своята „ТРИБУНА“!

Мили боже,
господин Райт
се мъчи да е
на нивото на децата!
Подлизурко!

Гаааадост!!!!
На човек, който носи
избелели джинси и сако
с кожени кръпки
на ръкавите, не бива
да се разрешава
да говори така!!!!

шата учителка по химия, нарича това
празна работа и винаги ни гони навън за
гълътка чист въздух и движение и се налага
да ѝ обяснявам, че понеже мечтата ми е да
стана истинска модна дизайнерка, експе-
риментирането с прически и гримове е га-
леч по-важно от висенето на игрището.
Там трябва да се пазиш да не те удари
някоя тонка за тенис, защото момчетата
си играят с тях вместо с футболни, с коу-
то им е забранено да играят, понеже били
опасни! Амг тия да не са безопасни!? Под-
скочат повече и са непредсказуеми, като ги
ритнеш!

Мили боже, ей сега ще сложа точка в напи-
саното домук, че да можете да си поемете
дъх, ако решите да го четете на глас.

Както и да е, ние триме отиваме на съ-
бирането, защото сме  и трябва
да правим важните неща заедно.

Тилда предлага през уикенда да помислим
как най-добре да използваме уникалните си
таланти. Аз искам да направя нещо, свър-
зано с мода, разбира се. Но какво?

Вънкласни занятия, като например уроци
по пиано два пъти в седмицата. А моите
извънкласни занимания са да ходя в тоа-
летната и да изprobвам различни гримове
и прически с Джулс. Госпожа Стептьн, на-



Та значи, искам да помисля за това, плос, за рождения ден на Тилда, който е на 14 май, т.е. следващата събота – само след една седмица.

Ама *тъоооолкова* е нечестно! Тилда ще стане на 13, докато аз трябва да чакам още 103 дни до моя рожден ден, и тя ще има Н, докато аз все още ще чакам моя (Н означава мензис, *МД*, измислихме си тази когова дума, за да си говорим за мензис гори когато наоколо има момчета, а М е прекалено очевидно. Хитро, нали?).

Джулс е на 13 години от цели 184 дни, но слава богу, нейният Н още не е дошъл, така че и въвете все още не са в клуба на развитостта, също като мен.

О, би било *тъоооолкова* удивително, ако моят Н се появи точно в този момент, особено след като миналата седмица аз и Джулс репетирахме как ще кажем на майките си, че вече ни е дошъл, така че сега сме нещо като *абсолютно подготвени*.

Е, ако сме честни, няма вероятност това да се случи скоро, аз се развиваю по-

давно (както казаха мама и продавачките в отдела за бельо на „Маркс и Спенсърс“ – *гадост!!!*). Моят Н сигурно няма да ми дойде, докато не стана на 23 или там някъде, и ще съм най-голямото момиче в света, на което не му е дошло, и името ми ще влезе в книгата на рекордите, дено хората си я подаряват за Коледа, и всички ще узнаят, че аз съм най- последната в света и ще е *тъооолкова* излагателно!

И всеnak, Тилда не е виновна, че се е родила преди мен.

Ще постъпя като зрял човек и ще забравя, че от завист съм по-зелена и от джанка, и ще продължа да мисля как да отпразнуваме рождения ѝ ден.

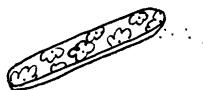
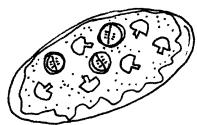
Ето някои от идеите ми:





Какво можем да правим
на рождения ден на Тилда:

- 1) Да идем на пазар.
- 2) Да излезем на пица.
- 3) Да гледаме някой филм.
- 4) Да накупим жестоки неща от козметичния магазин и след това да се гримираме.
- 5) Джулс и Тилда да останат да спят у нас.



Хм, всичко изглежда забавно и не мога да избера! Нито една от тези идеи не ми се струва достатъчно ВЕЛИКА за нещо толкова важно като 13-и рожден ден. Все пак 13 е вълшебната врата между да си съвсем-юноши-тийнейджър и да си истински тийнейджър. Тийнейджърството е най-вълнуващото време в целия ти живот! Разбирам защо възрастните непрекъснато искат пак да са тийнейджъри и затова използват думи като „яко“ и „споко“.

А баща ми защо все още носи кожени панталони? Аз се опитвам да му кажа, че съвсем не са толкова жестоки с ластика на боксерките, десето се подава над колана, но той не чува!

О, току-що бях осенена от



Мога да спремна парти изненада за рождения ден на Тилда! С хубави напитки, храна, музика, игри, танци и т.н.! Може би мама ще ѝ направи торта, ако я помоля мило и с малко ласкателства, като например: „Леле, тези панталони са жестоки! Ти наистина си отслабнала след целия този стрес да си самотна майка!“

Е, няма ли да е страхотно, а?!

„он_тмох_тп_ти он_тм_то_тс_ту, он_тм_то_тс_ту : додог_ту“

Освен това имам и няколко идеи за подарък на Тилда, които си записах на една салфетка в кафенето „Готините кукли“, докато чаках мама да се върне от дамската тоалетна, която тук има надпис „Кукли“, защото всичко е в стил 50-те години.



само за секунда...

Извинете ме
за прекъсването –
минаха 37 минути,
откакто спрях да пиша.



Някой звънна на вратата и мама се провикна от банята, че е само наполовина гримирана, затова аз да отворя, но аз ѝ казах:

- Правя нещо много важно в момента!
(Т.е. пиша това тук!)

И викнах на Алекс да иде (Алекс е малко-то ми братче, МД). Но естествено, че когато играе „Карате кид“ на плейстейшъна в стаята си, той напълно оглушава, така че нак аз трябваше да ида да отворя.

Понякога, когато препускам по стълбите да отворя вратата, си представям как някакви готини хора са дошли да ми предложат нещо, което ще промени живота ми. Например, може да е някой, който е видял да представям моя модел „Модна фантазия“ и сега е дошъл да ми предложи стипендия за колежа по мода в Париж, а също

и един розов пудел, който да взема със себе си.



А може да е Мег, гардеробиерката, с която работих в холивудския филм и която ми казва: „Здрастя, Луси, трябва да направя костюмите за едно видео на „Пърпъл севън“ и няма начин да се справя без теб!“

А аз ще отвърна: „Страхомно, вече имам опум! Правила съм костюмите на една момчешка банда, когато нашето училище организира благотворителен рок концерт.“

Всъщност ще се радвам дори и ако е някой, който ми казва, че съм спечелила едногодишен запас от плодови дражета...



Да, ама не! Никога *не* ми се случва нищо такова. Емо и сега – на вратата стои мамко, който минавал оттук, „за да си побъбри“ (всъщност това означава, че ще си направи сандвичи, ще си решава кръстословица, а може и да помогне мама да ѝ вземе колата).

Сигурна съм, че знаете, но все пак набързо ще припомните, че мама наскоро стана самотен родител, защото мамко реши да се

помону в така наречената криза на средната възраст. Не съм сигурна какво точно е това, но питах мама дали е опасно, а тя сгъсна устни и рече:

– Може и така да се каже!

Тамко няма пънку и не изглежда болен. Смятам, че симптомите на кризата на средната възраст не са страшни като при шарка, а са нещо като:

1. Нанускаш работата си като мениджър в местния магазин „Сейнсбъри“, защото си решил да станеш рок звезда.

2. ЖЕСТОКО ИЗОСТАВЯШ прекрасното си семейство, защото искаш да си отновно на 16 години.

3. Преместваш се в скапания апартамент на чичо Кен, който е на 4-тия етаж, без асансьор, защото „имам нужда от пространство, човече“.

4. Стоиш си вкъщи, дрънкаш си на китара-та цял ден, докато зяпаши огромните си гащи да съхнат на радиатора, защото, хм...???

т.е. не е ясно защо

За щастие, мамко се възстанови от симптом 4 и започна работа в местното радио „Супер ФМ“. Отначало беше момче за всичко и шефът му Робърт Хайд не щеше да му даде шанс да стане водещ. Той не би го казал директно, но смята, че мамко е много стар. За щастие, аз измислих онзи жесток план, с който да докажем на Р. Х., че мамко може да се справи, и планът успя, така че мамко е напът да започне да води свое шоу.

Значи сега би трябвало да е щастлив. Но веднага, щом го зърнах, разбрах, че нещо не е наред. Той влезе и измърмори:

– Здрасте, Луси, нали ще сложиш чайника? – след това се стовари на кухненската маса и пусна една драматична въздишка.

А аз викам:

– Какво става, мамко? Трябва да се разбаш, че новото ти шоу по радиото започва тази седмица.

Тамко изпъшка и започна:

– Да, ама се оказа, че е тъло, за бога! Аз си мислех, че ще ми дадат никово време, от

17 до 19 часа например, защото Робърт не прекъснато ми говореше, че ще забавлявам хората на път за дома. Но се оказа, че имал предвид шофьори на тирове и камиони, доставящи стоки из Европа, които пътуват обратно към дома. Времето, което ми даваха, не е никога време, а „гробарска смяна“.

Онумах се да си представя как баща ми прави предаване от истинско гробище и



просто не можах, но той обясни, че „гробарска смяна“ означава посред нощ, тъй като било от 22.00 до 2.00 часа през нощта и тогава едва ли някой ще го слуша.

Плус, че мамко каза, че МИФР си

нагат най-вече по кънтри и музика от уестърни и няма начин да харесам шоуто му, в което ще звучи рок с главно P.

Мама вече беше приключила с гримирането и слезе долу. Тя направи физиономия, като видя да подавам чаша с кафе на мамко.

– Здрастъ, Clo, дали може един сандвич?

Тя толкова се разразни, както по времето, когато мамко живееше тук и постоянно оставяше седалката на тоалетната вдигната, но аз бързо се намесих:

– Мамо, знам, че обикновено мислиш, че мамко се интересува само от себе си, и че когато живееше тук, в хладилника не оставаше нищо за сандвичите ни за училище, и че ти не си класичка за пари. Но сега той е в сериозна криза, като тази на средната възраст, и ние трябва да го съжалим също като добрия самарянин.

Мама вдигна очи и каза:

– Добре – после извади шунката и със сър-

Моя означава тираджии и шофьори на дълги разстояния, но аз го съкратих на МИФР, тъй като изписането изцяло е тооолкова скучно, чак започваш да се прозваваш... О, не!
Моя го написах слугайно!

дим глас продължи: – Дано да е истинска криза, Брайън, защото това е глазирана шунка от „Маркс“, ако не си разбрад.

Тогава мамко ѝ обясни за „гробарската смяна“ и мама се съгласи, че това е достатъчно голяма криза, за да му гаде от хубавата шунка.

– Дори не си представяй как ще стоиш до толкова късно – каза тя, докато мажеш филийката с масло. – Едно време, когато заедно гледахме телевизия, ти заспиваше в 10 часа на дивана.

Тамко се ядоса:

– Това беше заспиване от скучка, не от умора, понеже ти ме караше да глупности като „Дневникът на Бриджит Джоунс“ или документални филми за женски проблеми!

Мама го изгледа гневно.

– Като се сетя за часовете футбол, когто съм изгледала... – започна тя.

За да спра кавгата, изпратих на мамко таен знак с очи, като местех бързо погледа си от него към сандвича, който мама прави,

исках просто да му кажа: *бъди мил или няма да има храна!* Слава богу, той схвана намека и каза помирително:

– Стоенето до късно не е беда. Аз съм нощна птица. В 10 часа едвя започвам да загрявам за нощни подвизи и купони.

След това скочи и почна да прави някакви ужасно старомодни дълги движения от древни времена (като от 1967-а, или там някъде).

Изглеждаше доста тъпко, обаче тамко си мисли, че е яко. Понякога дори ми се приисква баща ми да пуси лула и да носи пантофи като бащата на Тилда, но тогава пък няма да мога да ям чипс с вкус на бекон и да имам мобилен, така че по-добре да си остане тамъкъв, какъвто е.

Спрях да умирам от неудобство, а мамко си взе сандвича.

Тогава получих ПРОСВЕТЛЕНИЕ.

– Би трябвало да се опиташ да използваш „гробарската смяна“ по най-добрия начин, защото това може да ти изейства по-добро време.